

ствително излѣлъ указъ отъ правителственния сенатъ въ силата на когото корабленнитѣ майстори, споредъ достоинствата и заслугитѣ си, имали право да получаватъ и по-горни чинове.

77.

Ходатайството на дъщерята за пенсията на бащата

Единъ пѣтъ, когато Петъръ отивалъ въ Воронежъ, било лошо и дъждовно времето; той замислилъ въ едно село и рѣшилъ са по-далечъ да отива; отбилъ са въ селото въ къщата на единъ дворянинъ, когото тозъ денъ нѣмало у дома; той билъ по нѣкои си работи въ ближния градъ. Изъ причина че Петъръ пѣтувалъ всѣкога просто, малко хора, селянитѣ го помислили за простъ офицеринъ. Господаря влѣлъ въ казания домъ, дѣто посрещнала осемнадесетъ годишна дѣввойка, дъщеря на дворянина; младата дѣввойка попитала монарха

— Ваша милость кой сте?

— „Пѣтникъ офицеръ, който иска прибѣжили въ вашия домъ за една нощъ.“

— Какъ ви е името?

— „Петъръ“, отговорилъ господаря.

— Петровци много, кажете си прякора.

— „Михайловъ, гжльбице.“

— Петъръ Михайловъ! повторила дѣввойката нѣкакси съ удивление и радость; ахъ, ако бѣше онзи Петъръ Михайловъ, който често отива въ Воронежъ да прави кораби и които са назовава на царъ, колко щѣхъ да самъ щастлива!

— „А защо?“

— Щѣхъ да прося отъ него милость!

— „Каква милость и защо?“ попитала монарха